

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 71.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790098112/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

lix, da hun ikke undte sine Veninder at lee paa hans Bekostning. Men han lod ikke selv til at mærke Noget, og afbrød hende, idet han vedblev paa sin usammenhængende Maade:

Nei, det er som jeg siger, Verden er onskabsfuld. – Men gal er den, der vil bryde sig derom – naar man er lykkelig og ikke slaet med Blindhed – Verden er saa smuk, saa henrivende – Tidsalderen liberal og Moderne guddommelige.

Og hans flammende Blik, som under alt dette havde dvælet paa Emilies blændende Skuldre, oplyste nu Damerne tilstrækkeligt om Grunden til hans Distraction. – Emilie rødmede lige til Tindingerne, bed sig i Læben, og da netop nogle af de ældre Damer kom ind i Værelset, reiste hun sig og gik hen imod dem. De unge Piger hvidskede indbyrdes og loe saa smaat; men Felix, som Ingenting bemærkede, vendte sig meget fornøiet mod Vilhelm, der havde moret sig ved den foregaaende Scene, og sagde:

Du, her er slet ikke stivt, det bliver meget gemytligt. Og hvilken Hals!

Hr. Jespersen var fulgt ind med de ældre Damer, Kandidaten med sin Kjæreste ligeledes! Man formerede nu en ny Kreds, og af Hr. Jespersens tilfredse Miner var det tydeligt at forudsee, at et æsthetisk Uveir truede Forsamlingen. Det varede heller ikke mange Minuter, før han uden synderlig Anledning rykkede frem med den forurroligende Efterretning, at den nyere Tid havde seet Forfattere fremtræde, som langtfra at lægge den Agtelse for ophøiede og ædle Følelser for Dagen, som man dog med Rette kan forlange af Debutanter, endog søge at persiflere Alt, hvad der er og bør være ethvert Menneske helligt.

De ældre Damer fandt dette i høi Grad betænkeligt, og udtalte levende deres Indignation; de yngre derimod lode ikke til at have hørt efter, men snarere at have deres Opmærksomhed henvendt paa Felix, der var søgt hen bagved Emilies Stol, hvor han med megen Deeltagelse spurgte hende, om hun ikke befandt sig vel, om hun frøs o.s.v., og saae temmelig ubestemt ud, da hun ikke gav ham noget Svar, men svøbte sig tættere i sit Schavl og talte med sine Naboer.

Hr. Jespersen var ikke fuldkommen tilfreds med sit Auditoriums Opmærksomhed; men tænkte imidlertid at være istand til at fængsle den, ved frimodigt at fremføre den dristige Paastand, at Moralen i ethvert Værk bør fremtræde bestemt med Sandhedens Begeistring